

MARIAN HOTCA

Mă numesc **Hotca Marian** și sunt student la Facultatea de Litere, specializarea Limba și literatura română, anul II la Centrul Universitar Nord din Baia Mare.

Scriu poezii încă de mic copil.

Acum am 20 de ani.

Definiția visului

Florile gândului le-am udat cu psalmii lui David
și au înflorit veșnic în trupul soarelui
ce se izbește de imensitatea văzduhului.
De atunci am văzut cerul cum lăcrima
pe fața sacră a melancoliei...
și tot ce-am cules din bogăția naturii,
azi am făcut iubire de stele.
Apoi am săpat cu unchiile de crom
în țărâna pietroasă,
de unde am scos visele dulci
și le-am înșirat pe bolta cerească...
Iar când mă apucă plictiseala îmi cresc aripi de dor
și-mi iau zborul înspre văzduh
de unde îmi aleg vise perfecte
și uit să mai trăiesc.

Clipă de scrum

Scrumul amar al clipelor tainice
născute din fragilitatea florilor de mai
azi zace în noroiul
din fața templului
singurătății.
Cu degetele oarbe de uitare,
parcă încep să aleg molecule din fumul toxic
ca să le metamorfozez
cu ajutorul inimii tale suave
în clipe fragrante și exotice,
dar absența ta radioasă îmi spune să caut neantul
în sufletul semințelor fără suflare
de pe altarul încărcat al uitării.
Îl întreb și pe zeul albastru înconjurat
de ofrande bogate
de ce toamna aceasta
vrea să fie mizerabilă
și senilă.

Luna

Luna de titan urcă-n cosmos
din adâncul pământului
ca să ne-aducă lumina de tămâie
a serii.

Ca o floare grea de lotus,
strivită de ploaia de stele
luna sângerează
în apa lacului
ce murmură-n tăcere
uitarea.

Apoi, un gând aspru îmi apasă inima
ce arde în neant...
și mă întreb:
„De ce zcii nopții tremură închiși
în pietre negre de fier?”

Mă întunec ca un tăciune și strig fără cuvinte
în mlaștina unde luna începe să se-afunde:
„De ce mi-au crescut aripi de amurg
până la cer?”

(B)arca lui Noe

De pe (b)arca prostiei lui Noe,
se sinucideau lexeme istovite de indiferență
în marea (p)lină de neuroni ce plutesc inconștienți
și-n tăcere de mormânt.
Eu, ca un poet, scindat între
substantive cu terminații duioase
(silva, silvae, silvae, silvam, silva, silva,
sivae, silvarum, silvis, silvas, silvis, silvae)
și potcoave de unghii de gel...
scormonesc nu foarte departe,
în gândurile altora... și descopăr uimit
dulcea prostie cum radiază
ca un înger căzut din soarele edenic.

De atunci „lumina altora” m-a făcut să cred
că această corolă mundană e un fluviu nesecat
de prostie,
unde factorul sistematic al fanteziei creatoare
e în ce în ce mai ridicat.
O, zei ai cunoașterii, invoc spiritele strămoșilor
să curăț lipsa de cultură
cu muncă intelectuală suplimentară la bibliotecă.
Amin!